

Descuț printre cuvinte

Ionel Simota

Descuț printre cuvinte

Coperta: Gheorghe Simota

Corectură: Ligia Dalila Ghinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMOTA, IONEL

Descuț printre cuvinte / Ionel Simota, Sfântu-
Gheorghe : Eurocarpatica, 2009
ISBN 978-973-1814-15-5

821.135.1-1

Colecția Poesis

Editura Eurocarpatica

2009

Cuvânt înainte

Ionel Simota ne dăruiește o nouă carte de poezie, „Desculț printre cuvinte”, îmbogățind spațiul său liric cu valențe subtile și profunde. Evoluând rodnic, de la un volum la altul, poetul și-a conturat un univers propriu ca viziune existențială transpusă într-un cod retoric descifrabil în toate cărțile sale.

Prin sugestia titlului, acest volum dezvăluie preocuparea constantă a poetului de a spori relația intimă, organică cu sacralitatea cuvântului poetic, capabil să comunice stări de grație ale gândului și sensibilității sale.

Ca și la alți poeți, iubirea potențează spiritul creator, făcând posibile revelații ale tainelor lumii. „Starea poeziei” este prinsă în vers, uneori cu seninătate și armonie, cu „desfătare”: „Sfântă îmbătare a poetului/Tăvălit prin iarbă, sub nori/...Îmi e de-ajuns această stare/Prin care pot vorbi cu stelele/...Îmi e de-ajuns un singur fior.” (Desfătare).

Alteori, iubita întruchipează indicibilul poeziei în efortul poetului de a-i găsi corespondențe: „Genunchii tăi ascunși în poezie/Să-i pot acolo uneori atinge/În forma lor cea caldă și cea vie/De care frumusețea încă plânge/ Genunchii tăi de înfloriri și sânge...” (Despre poezie), sau „Femeie, cât de dragă-mi ești/Cuvânt suav, cuvânt subțire/În versul meu îl primenești/ Femeie, trup de poezie...” (Cuvânt suav).

Mai toate poemele de dragoste emană candoare, grație, puritate. Lipsește din ele senzualitatea frustă, patima. Erotismul lor se încarcă de sacralitate și poate, de aceea, pentru poet iubirea. Este o cale de a

descifra înțelesurile ascunse ale lumii și ale tainelor creației, daruri făcute oamenilor de divinitate: "Cum mi te-a adus Dumnezeu/ În brațele poeziei/ Cum mâna mea, în mâna Lui/ Îți scrie acum despre dragoste" (Dăruire). Iubirea spulberă efemerul vieții dacă are șansa încorporării în vers: „Pentru tine o altfel de iarbă va crește/ Și-n urma tălpilor tale vor înflori cuvintele/ Ca o rană tămăduită demult...” (În iubire).

O alchimie tainică a trăirii și expresiei în cuvânt, oficiată de poet va face ca „Din îmbrățișare să crească/ Un altfel de trup, asemeni copacului/ În care se cațără zâmbind copilăria/ Spre a se bucura de frunză și fruct” (În taină).

În multe poeme și din acest volum descifrăm o cântare dramatică a cuvântului care să dea expresie bogăției trăirii, înțelesurilor tainice ascunse în ființe, în obiecte, în și dincolo de Cerul înstelat.

De multe ori poetul își simte cu amărăciune limitele umane, dar știe că acesta este rostul lui pe pământ: să descifreze rune și să le tălmăcească în vers: „Caut și acum urma sărutului/ Lăsată adânc în propriu-mi timp/ E o urmă de forma cuvântului/ În mugurind odată cu copacii,/ Ce cântă în mine mereu,/ O urmă de Tu amestecată cu Eu./ ... O caut în palmele mele biciuite de vreme/ Și rugătoare de Dumnezeu” (Caut) și „Caut forme pentru nemurire” (Caut forme).

În poemul „Duminică” adie arghezian duhul armoniei cu Divinitatea: „Mi s-a făcut duminică-n cuvânt/ Și candelă arzând e gândul meu,/ Mi-e rugăciune clipa care vine/ Să treci mereu, în vise, pe la mine ”.

În poemele lui Ionel Simota descifrăm un sistem de recurențe: căutarea esențelor prin cuvânt, iubi-

rea - stare de grație contopindu-se cu Poezia, înflorirea, înmugurirea, răsăritul - stări aurorale, revenirea nostalgică la spațiul copilăriei iluminat de chipuri dragi (mama, tatăl, bunicii). Ochiul poetului surprinde subtil pulsația vieții în natură, plastic și prin armonii muzicale, ca odinioară simbolistii, dar contemplarea se convertește în reflecție de multe ori tensionată dureros de limitele cunoașterii, de note etice

Expresia poetică fluidă, armonioasă caracterizată prin simplitate, este rezultatul unui proces de rafinare subtilă, realizat în timp.

În peisajul liricii actuale, vocea poetului Ionel Simota se distinge prin mărci originale, dar și prin raportare la modele perene ale poeziei românești (L. Blaga, T. Arghezi, I. Pillat, N. Stănescu), ca un ucenic smerit care-și urmează drumul său spre împlinirea destinului binecuvântat.

Prof. Teodora Cojocaru

DORINȚĂ

Să te trezești dimineața
În fața unui câmp înflorit,
Să-ți mângâie soarele trupul,
Să-ți vină dor nebun de iubit.

Roua să-ți sfințească picioarele,
Cămașa-ți lungă despicând lumina,
Să nu te cheme în niciun fel,
În păr să porți parfumul, grădina...

Mâinile să-ți fie două aripi ușoare,
Să aluneci nepământean de firesc,
Și să strigi cu strigăt de cântec:
Iubesc!E firesc să iubesc...

Apoi, după soare-asfințit,
Să adormi în fânul proaspăt cosit.

FATĂ-ÎNSERARE

Ochii tăi mă strigă, fată-înserare,
Mi se face toamnă, mi se face zbor,
Îmi e dor de tine, de plecări mi-e dor,
De iubiri albastre, de iubiri cu soare.

Îți mai știi sărutul, fată-prea lumină,
Port conturul coapsei chiar în palma mea,
Vreau îmbrățișarea, dacă s-ar putea,
Somnul să mi-l fure, somnul să mi-l țină.

Ți s-a frânt cuvântul, fată prea tăcere,
Nu se mai aude noaptea respirând,
Lumânări de dor ard la mine-n gând,
Unul mi te fură, altul mi te cere...

Fată prea iubire, versul meu plăpând.

ALBASTRĂ-NSERARE

Freamătă lanuri cu holde în mine,
Pierdutele veri mă mai strigă și-acum,
Rătăcit mi-a rămas al întoarcerii drum,
Port în mine secunde tot mai puține.

E un loc undeva ce mă strigă și el,
Fantomatic îmi trec amintiri prin iubire,
Locu'-n care-am crescut e cuprins de murire,
Iarba-n care-am dormit este astăzi măcel.

A tăcut, în fântâni, izvorârea-n izvoare,
Case vechi au murit cufundate-n trecut,
Au murit din bătrâni și alți prunci s-au născut,
Peste sat s-a lăsat o albastră-nserare...

Se întâmplă să moară în noi o mirare...

AVEAM TIMP

Ți-am cuprins trupul tău, ca-ntr-o horă străveche,
 Surâzând ai venit lângă mine să stai,
 Tu, făptură divină, cu cerescul tău grai,
 O secundă mi-ai fost în iubire pereche.
 M-am simțit vinovat și de timp, și de loc,
 Nu știam că-n sărut o să pleci pe vecie,
 Nu știam că atâta tăcere o să fie,
 Nu știam că vei arde, nu știam despre foc.
 Aveam timp să ne-ntoarcem din iubire în noi,
 Căii blânzi ne-așteptau într-o altă pădure,
 Nu știam că avea cineva să te fure,
 Era iarnă cu ochi mari, cu ochi triști, cu ochi goi...
 A bătut, în sărut, gongul orei târzii,
 Trebuia să te-ntorci într-o viață banală,
 Mângâiere perfectă, în rochiță de gală,
 Te aștept în cuvânt zâmbitoare să-mi vii...

Nu știu eu de mai sunt, nu știu tu de mai știi...

ALTĂ VARĂ

Cu tine vara îmi va fi altfel,
 Vom asculta privighetori în noapte,
 Pe buze vom strivi atâtea șoapte,
 În cel mai sfânt și mai frumos duel.

Și flori de câmp vor năpădi spre seară
 În casă să ne intre cu parfum,
 În arderi vom preface și în scrum
 Tot ce-ar putea în suflete să doară.

Vom fi doar noi și vara noastră-n iarbă
 Și cald va fi în palma ta cuminte,
 Și stele vor cădea peste cuvinte,
 Și sângele din nou va sta să fiarbă.

Și răsăritu-n pleoape ne va bate
 O altă zi iubirii să-i închine,
 Tu vei pleca și vei veni la mine,
 Iar eu voi scrie-n fiecare noapte.

Mă voi opri când viața nu mai poate...

ATINGEREA TA

Sărutul peste pleoape am să ți-l las
În iarna-n care frigul mi te cere,
Din brațul meu am să-ți revărs putere,
Din glasul meu voi pune-n tine glas.

Atingere profundă, mângâiere...
Spre Dumnezeu mai facem câte-un pas,
Eu lui te cer în fiecare ceas
Și-mi răstignesc cuvântul în tăcere.

Pe mine chipul m-a făcut să scriu,
Pe tine versul meu lovit de toamnă
Și sclav cuvântul ți se-nchină, doamnă,
Acum când ceasul bate a târziu.

Pe ochi cuminți de poezie plini,
Sărutul meu arzând am să ți-l las
Și-apoi vom bea din al iubirii vas,
Spre a ne trezi în zori mult mai senini.

Sărutul meu, pe fiecare pas,
Eu ți-l așez când pleci printre străini...

CUVÂNT SUAV

Femeie, cât de dragă-mi ești
Și pradă ești pentru iubire,
Cuvânt suav, cuvânt subțire,
În versul meu îl primenești.

Îți scriu cu scrisul care știe
Ce-nseamnă sufletul să doară,
Ce-nseamnă să se facă seară,
Femeie, trup de poezie...

Femeie, tu care-ai trezit
Fiorii ce murise-n mine,
Grăbește-te, sunt prea puține,
Secundele pentru iubit...

Femeie, suflet ne-implinit...

CEASURI GOALE

Insomniile noastre ceasuri goale bătând
Uneori dureroase și-ndelungi ni se par,
Clipa trece mai greu, clipa trece mai rar
Eu în gândul tău, tu la mine-n gând.

Uneori e frumos, uneori suntem noi,
Alteori ne e frig și ne doare ades,
In nesomn iubiri uneori ni se Țes
Insomnia ne e mai ușoară în doi.

Adormim mai târziu și în vis ne dorim
Să ne ținem de mână, să nu moară cumva
Începutul iubirii, să-l putem respira,
Să putem să fim noi, să putem să privim

Răsăritul, pe care atât ni-l dorim,
Răsăritul, ce nimeni nu ni-l poate lua.

IARNĂ DE VIS

Iarnă de - argint și de vis,
Colind se - așează în noi,
Ninsori peste ochiul închis,
Ninsori peste umerii goi...

Copii vin în prag precum sfinți
Nu să ceară, să dea ei ne vin,
Din colind și din ochii cuminți
Coboară supremul divin.

Pe cărări înghețate de ger
Alte suflete vor veni colindând,
Vin să ne aducă, nu ne cer
Credință mai multă în gând.

În sufletul meu tremurând...

E MARTIE

Uite, au început să plângă copacii,
E martie, iubito, și-ți dau muguri în trup,
Lumina ochilor ți-a înflorit,
Iarbă crudă ți-a crescut în crudul sărut,
E martie, iubito, și păsări vin cu dor,
Ochii tăi lăcrimează a vis de iubire,
Va cânta în frunze vântul pentru tine,
Cântec de înger îți va dărui primăvara.
La început vor fi ploi curate,
Mai apoi înflorirea în clopote va bate.

Uite, a început să lăcrimeze și cuvântul,
E martie, iubito, e ora de sărut,
Ne vom ascunde în palmele albastre ale cerului
Și ne vom iubi neîncetat...

E martie, iubito, rochii albe așează-ți pe trupul curat...

GÂND

Mă voi ascunde în sărutul tău
Să-mi fie totuși iarna mai ușoară,
Să-ți fie iarna ție primăvară
Și să n-avem nicicând păreri de rău.

Sărutul tău ca floarea de cais
Ce o atingi cumva să nu te doară,
Mă rog să-ți fie iarna primăvară
Iubire, tainicul meu vis...

De n-am ucis, n-aș vrea să fiu ucis...

CÂNTARE

Toamnă, doamnă amăruie,
Coborâtă din livezi
Peste care se mai suie
Brumele ce nu le vezi.

Toamnă cu paltoane lungi
Peticite, dar cu gust,
Te grăbești cumva s-ajungi
Să îmi bei din palmă must?

Ponosiți îți sunt copacii
Cu pictate frunze-foi,
Toamnă despre care macii
Mi-au scris versuri în butoi.

Toamnă, tristă domnișoară,
Provenită de la țară...

CAUT FORME

Caut forme pentru copaci,
Pentru mâinile tale frumoase,
Pentru conturul sărutului
Pe umărul tău de nufăr.

Caut cifre rotunde în iubire
Și strig după trecut,
Ca după o femeie frumoasă
Ce-mi trece prin secunde.

În sângele meu, pe mine mă caut,
Și smulg de acolo
Fiara ce-mi bântuie uneori întunericul.

Caut forme pentru nemurire...

FIORII

Coapsele nopții îmi intră-n cuvânt,
Cu miros de frunză plângândă și iarbă,
Strivite adânc până în sevă,
Strivite până către pământ...

Mă-nfior ca și când durerea mă vrea,
Să îmi ia, să-mi smulgă gura ta din sărut,
În auz nu mai pot să te-ncap, să te-ascult,
Din brațe-mi vine cineva să te ia...

Din tăcere ne cresc trandafiri sângerii,
Știu și eu, știi și tu că e bine să speri,
Ce te face să vrei, ce te face să ceri,
Lăuntric ne-ascundem în noi, în copii...

Surâzând ai plecat, surâzând ai să vii.

CĂUTARE

Îți caut și acum genunchii,
Pentru sărut ți-i caut
Și pentru fruntea mea obosită.
Sânul ți-l caut pentru alint
Și ochii în care mă ascund uneori
Din calea vremurilor rele,
Frumosul tău zâmbet îl caut
Ca pe o desfătare a unui înger.

Să mă pot bucura de toate acestea
Mă așez în miezul mărului copt,
Ca-ntr-o tăcere profundă,
Și să muște aștept,
Și să mă taie în două lumina
Pentru cei flămânzi de iubire.

Îți caut și acum genunchii,
Palme ce plâng de dor,
Cu lumina aprinsă în lumina lor.

CONVINGERE

Niciodată nu am așteptat
Îndeajuns tainica ta făptură
Să-și desfacă sărutul,
Ochii să și-i desfacă...
Am fugit mereu
Din pragul sufletului tău,
Să nu doară petale mai apoi,
Să nu plângă plânsul în amândoi.
M-am întors de la picioarele
Frumosului cuvânt, înapoi.
Uneori simțeam un fel de durere
Până și în tăcere,
Însă mă întorceam ca și când
Sufletul ce-l țineam în brațe
Era mult prea fragil,
Era mult prea plăpând.

Într-o dimineață lumina mi-a plăcut
Atât de mult încât
Am rămas să te ascult...

ASEMĂNĂRI

Te asemăn, iubito,
Cu o nouă pasăre Phoenix,
Cu mugurul abia desfăcut
În tainicul ceas al primăverii,
Cu secunda nemuritoare a nașterii.

Te asemăn, iubito,
Cu sunetul ploii căzută în somn,
Cu zâmbetul albului crinului,
Cu duminica Sfântă de Paște,
Cu tainici căderi ale nopții peste pleoape.

Cu bobul de rouă, te asemăn,
Ce va potoli setea unui fluture.

DĂRUIRE

E târziu, dorm copacii,
Doar tu, în rochie albă,
Te furișezi printre coapsele nopții
La mine în vis,
Unde numai sfinții ajung.

Așezi, cu grijă,
Trandafiriul tău sărut
Pe geana adormirii mele
Unde sunt plecat
Și cu șoapte înflorite mă chemi
Înapoi în iubire.

Cum mi te-a adus Dumnezeu
În brațele poeziei,
Cum mâna mea, în mâna Lui,
Îți scrie acum despre dragoste.

DOAR NOI

Nu eram singuri niciodată,
Cântecul tremurând al pădurii
Mai era cu noi,
Ochii rotunzi ai păsărilor
Se ascundeau în pletele noastre,
Nu eram singuri, mai era
Cămașa curată a toamnei,
Cu care ne înveleam visele
Și țipătul căutării mai era uneori,
Ascuns în sărutul cald
Al regăsirii.

Nu eram niciodată singuri,
Copacii respirau greoi
A început de frig,
Iar ochiul anotimpului înlăcrimat
Aproape amortise.

Te țineam strâns în brațele mele,
Rănila cuvântului să nu-mi înghețe.

CAUT

Caut și acum urma sărutului
 Lăsată adânc în propriu-mi timp,
 În umbra salcâmului înflorit
 O caut, știi că n-a murit...
 E o urmă de forma cuvântului,
 În mugurind odată cu copacii,
 Ce cântă în mine mereu,
 O urmă de Tu, amestecată cu Eu.

O caut în palmele mele biciuite de vreme
 Și rugătoare lui Dumnezeu...

DESFĂTARE

Îmi e de-ajuns cerul
 Pe care ochii mei îl cuprind,
 Pe care scrisul meu îl scrie,
 Pe care buzele mele îl beau
 Pe furiș, uneori, noaptea.

Sfântă îmbătare a poetului
 Tăvălit prin iarbă, sub nori,
 A busuioc îi miroase sărutul,
 A trifoi norocos
 Și a gură de flori.

Îmi e de-ajuns această stare
 Prin care pot vorbi cu stelele,
 Prin care pot îmbrățișa căderea lor,
 Cântecul nopții îmi e de ajuns,
 Suspinul ei de atâta dor...

Îmi e de-ajuns un singur fior...

ZĂMISLIRE

Iubito, mă dor tălpile
De drumul făcut
Către surâsul tău,
De cărarea iubirii,
De sărutul ochilor de înger
Buzele mă dor,
Cum doare sângele pierdut,
Și totuși urc și cobor,
Și totuși plec și vin,
Bătătorind pietrele
Către fericire.

Iubito, petale se vor frânge
Și brațele noastre plângând
Mai mult pe noi ne vor strânge,
Doar o respirație
Ne va despărți
Sufletele noastre
Împovărate de dragoste.

Și când, în sfârșit,
A nu știu câta oară
Ne vom întâlni,
Îmbrățișarea ta și cu îmbrățișarea mea
O altă ființă va zămisli.

DIN MINE

Din mine ar putea să rămână
Doar sentimentul sărutului,
Rotund precum soarele,
Cuprins de atingerea ta.
Doar o fărâmă a îmbrățișării
Ar putea să rămână,
Ca o frunză-n poalele toamnei.

Din mine un singur cuvânt
Să nu moară aș vrea,
Ca o tresărire a ochiului
Ce uneori te întâlnea.

Urma călcâiului din mine
Ca un sărut al țărâni,
Ca o dragoste mai veche,
Dacă va fi să rămână,
Tot voi putea respira.

DEPĂRTARE

De trupurile noastre se lovea tăcerea,
Zborurile păsărilor se loveau
Ca de niște catarge înalte
Ce spintecă lumina în două.
Prin suflet ne vâslea o poveste
Și tremurau de teamă cuvintele,
Din fiecare val se năștea câte-un ochi
Și se spărgea odată cu el.
Noi stăteam rezemați de vânt
Și nu ne găseam începutul...
Cu potopul am trântit de pământ,
Cu toată puterea noastră, cu sărutul.

Navigasem prea mult, depărtarea era
Neputința de-a ne înturna.

ÎNTÂIA OARĂ

Când prima oară ne-am întâlnit
Luna tu o țineai în palme
Ca pe o poveste, un mit...
Secundele mi se făcuse calme,
În ochiul stelei lacrimi s-au ivit,
De-atunci niciunul dintre noi nu doarme,
De-atunci iubirea de iubire anebunit
Și sufletele gata-s să se sfarme.

Când ne-am întâlnit prima oară,
Mai întâi, lăuntric ne-am întâlnit,
Căzusem în noi și fără să ne doară
Ne-am întors, până când mersul s-a isprăvit...
Poate va mai fi înc-o seară,
Poate că noi în noi n-am murit,
Poate mai târziu, spre primăvară
Sărutul va fi-nmugurit.

Poate că luna, întâia oară,
În palmele-ți sfinte a ațipit.

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Dulce toamnă mi se lasă-n vis,
Tu-mi cobori în gând pe o cărare,
Tu, iubire, veșnică mirare
Pentru care nopțile-am ucis.

Frunzele n-au cum să mă mai doară,
Pata mea de sânge neucis
Pentru care altă carte-am scris
De iubire, parcă-ntâia oară.

Pe pământ m-au declarat proscris
Și-o să plec acum din mine-afară,
Suflet drag, ne-a mai rămas un vis
Și-o tăcere pentru primăvară.

N-o să plâng, plecarea în abis
Îmi dărâamnă-n suflet orice gară,
Îmi voi lua palton, e frig afară,
Merg să-mi iau cerneală pentru scris...

Dulce doamnă, să nu-mi pleci din vis...

DOR DE DEMULT

Mi-e dor de strugurii bătuți de brumă,
De sărutul dulce al toamnei,
De minunata și rotunda lună,
De murele crescute-n maluri,
De cântecul târziu de greier,
Mi-e dor de lac, mi-e dor de valuri,
Mi-e dor de lan să îl cutreier.

Mi-e dor de strigătul de mamă,
De trupul pâinii-n vatră copt,
De chipul cel zâmbind din ramă
Sub care scris stă încă anul 1908.

Mi-e dor de toți acei cu care
Am străbătut prin ploi și soare.

ALT DESTIN

În zori vom luneca spre o altă lume,
Vom fugi printre ochii din orbite ieșiți,
Cu cântec de trestie împletit în trup,
Cu trupuri goale de răsărit...
Vom cădea în păcatul iubirii eterne
Nefiind vinovați de nimic omenesc,
Tu din trup o să ieși,
Eu din trup o să plec,
Și de mână pleca-vom cum e cel mai firesc.
Tu prin mine o să treci,
Eu prin tine o să trec,
Cu puterea celor ce se iubesc.

În zori luneca-vom ca și cum n-am fi fost
Pământeni ce-au trăit printre alți pământeni,
Vom șterge umbra din urma noastră,
Contururi vom șterge din ochii lor răi,
Din amintirea lor ne vom șterge pe noi
Pentru a nu ne mai recunoaște.
Când va fi să venim zâmbind înapoi,
Eu voi fi unu, tu vei fi doi...

A IUBIRE

A busuioc miroase dorul meu de-acum
Și a colind ce va urma să vină,
Mi-e inima de preaiubire plină,
Căci am găsit spre tine tainic drum.

Și pot veni atunci când nu se poate,
Să plec apoi când nu ar trebui,
Să te-ndrăgesc cum nimeni nu ar ști
Pe tine, suflet drag și sfânt în toate.

A busuioc miroase dorul meu de tine,
A vin ce aburește în cămile de lut,
A cântec sfânt pe care-n suflet îl ascult
Și a iubire care-o viață mă va ține.

IREPETABILĂ POVESTE

Sărutul tău pe buze mi-a-nflorit,
Copacii ne-au privit înmărmuriți,
Lor niciodată nu le-a fost sortit
Să vadă atât de-aproape doi iubiți.

Sfânt înghețase seara-n ochii tăi
Atât de blânzi, nepământești, firesc,
Pădurea nu-i acceptă pe cei răi,
Pe cei ce căprioarele rănesc.

Surâsul tău cu iarna s-a luptat
Și a învins-o, ca pe-o fiară, greu,
Din trupul tău cuminte a urcat
Un înger, până sus la Dumnezeu.

Și ne-ar fi fost oricum mai mult păcat
De n-am fi fost acolo tu și eu,
În trupul meu iubirea a-nnoptat
Și despărțire s-a-ntâmplat mereu.

Mai respiram din când în când a ger
Și-a urma toamnei doborâtă-n frig,
Eu începusem mâna să ți-o cer,
Eu începusem mâna să ți-o strig.

Sărutul tău pe buze mi-a-nflorit,
Era târziu și-ncet ne-am despărțit.

FEMEIE FRUMOASĂ

Chip de icoană, surâs înflorit,
Ochii tăi au pătruns până-n trupul cuvântului,
Până-n miezul iubirii au ajuns
Și lăcrimează acolo de fericire,
Cine te mai cunoaște în afară de vânt,
Ce cauți tu, femeie frumoasă, pe pământ?

Chip de primăvară, înflorită curând,
Mâna ta mi se plimbă peste gânduri și vise,
Trebuia să nu pleci, trebuia să te-ntorci,
Etern să fi rămas în miezul îmbrățișării
Femeie frumoasă, chip de sfânt,
Cum să-mi caut cuvintele, cum să-ți cânt?

Femeie frumoasă, întrupare de crini,
Ochii tăi nu mi-au fost niciodată străini...

CHIP DE SFÂNT

Să spargi oglinda veche care minte
Și te-a făcut să nu mai crezi în tine,
Să nu-ți vezi trăsăturile divine
Ce nu pot fi descrise în cuvinte.

Surâsul tău amar să ți-l arate
Când el e înflorire și lumină,
Când trupul tău, când toată ești divină,
Oglinda veche nu te mai încape...

Oglinda care nu-ți dă dreptul la iubire,
La-mbrățișări, la tainicul sărut,
Oglinda ce adesea te-a durut
Și ți-a atribuit o altă fire...

S-o spargi, altfel vor suferi nespus
Ființe dragi și poate sunt puține,
Tu lasă răsărit să crească-n tine,
Nu te uita nicicând către apus.

Căci chipul tău, asemeni unui sfânt,
Nu are oglindire pe pământ...

GURA TA

Gura ta miroase a vie înflorită,
A vin stors în poale de toamnă,
A iubire miroase, gura ta, doamnă,
A sentiment nemaîntâlnit...

Adolescent timid îmi este atingerea,
A degete colindându-ți trupul...

ÎN IUBIRE

Pentru tine altfel vor cânta privighetorile,
Seara altfel va cânta în tâmplele cerului,
Mâna mea liniști în somn îți va aduce
Și ne va fi atât de vară
Încât vom rătăci drumul întoarcerii.

În ochiul meu, păsări vor veni să doarmă,
Te voi înfășura în somnul lor
Spre a nu mai tresări niciodată.

Pentru tine o altfel de iarbă va crește
Și-n urma tălpilor tale vor înflori cuvintele
Ca o rană tămăduită demult...

Pentru tine copacii se vor muta mai aproape
Și șaptele lor vor înflori în taină noaptea.

În iubire vom rămâne noi cu trupurile noastre curate

MĂ VA DUREA

Un singur crin alb uitat în întuneric,
Pe masa din stejar masiv
Pe care ți-am scris cuvinte frumoase,
Așezate-n tâmplele cărții,
Urmă caldă a sărutului pe tâmpla ta.

E liniște acum în călimară,
Cerneala cu care am scris
O am de la Dumnezeu,
Dar a ajuns la final dicționarul meu.

Nu ochiul închis mă va durea pe mine,
Ci versul pe care nu ți l-am scris.

ÎN TAINĂ

Te voi lua în taină de mână,
Mâna ta ca o rană ce dă să-nflorească,
Și ne vom ascunde în umbră de lună
Unde vom aștepta din sărut,
Din îmbrățișare să crească
Un altfel de trup, asemeni copacului
În care se cațără zâmbind copilăria
Spre a se bucura de frunză și fruct

Fericirea copacului să fii tu,
Din care eu, mai apoi, mă hrănesc,
Mâna ta, felinar din povești,
Pentru care încerc să trăiesc,
Să te caut pe unde ești,
Să te-nchid la mine în gând...

Mâna ta, un copac fremătând...

ÎMBOLNĂVIRE

Am închis cuvântul
Ca pe un sfânt într-o raclă,
Ce are s-o spargă,
Ce are să iasă...

- Ce râzi, boule,
Nu vezi că a-nviat?
Strigă la un bețiv, o mireasă...

Între timp, cuvântul
E lovit cu o piatră,
Șchiopătează puțin,
Sângerează abundent,
Mireasa divorțează,
Bețivul moare,
Nimic concludent...

IUBIRE

Ai coborât din vis, cu pași de sfânt,
Alunecând în anotimpu' -n care
Nu era frunză, nu era nici floare,
Doar liniște și pace în cuvânt.

Nu mai credeam în oameni și-n iubire,
Trecuse vremea peste trupul meu,
În poezie mă-mbătam mereu
Cu vinul dulce din potire.

Din mângâieri abia-mi trecuse-o rană,
Murise zboruri mai demult în gând,
Tu mi-ai întins o mână surâzând,
Ființa cea mai pură, diafană...

Am tresărit și am surâs și eu
Și teamă îmi era că nu e bine,
O vreme-am stat adânc ascuns în mine,
Acum port primăvară-n trupul meu.

Ai coborât din vis, cu pași de sfânt,
Și ai rămas, iubire, pe pământ...

ÎNFLORI-VOR

Înflori-vor merii, peste fruntea ta
Blând o să adie trup de primăvară,
Floarea lor în tine se va revărsa,
Înflorire toată o să fii spre seară.

Înflori-vor merii și-n povestea noastră
Va veni să-și plângă obosite căi
Pasărea cuminte, pasărea măiastră,
Cuibul să-și așeze lângă ochii tăi.

Înflori-vor merii precum trupul tău
Cel în care astăzi poezia cântă,
Unde e iubire, nu există rău,
Unde e iubire, Dumnezeu cuvântă.

Înflori-vor merii în privirea-ți sfântă...

AȘ FI VRUT

Aș fi vrut în mine răsărit să fii,
Întâmplare sfântă, dorul meu firesc,
Aș fi vrut în brațe suflet să primesc,
Despre toate acestea aș fi vrut să știi...

Aș fi vrut iubirea unică să-mi fie,
Mâna ta să-mi fie aș fi vrut alint,
Aș fi vrut cuvântul să ți-l scriu cu-argint
Prins într-o eternă, sfântă poezie...

Aș fi vrut uitării să nu dai nimic,
Clipele să fie răstignite-n ceas,
Aș fi vrut din mine sufletul să-ți las,
Să cad tandru-n tine și să mă ridic,

Aș fi vrut clepsidra timpului s-o stric...

DUMINICA

Mi s-a făcut duminică-n cuvânt
Și-mi este dor de tine, suflet drag,
În visul meu apari adesea în prag,
Tu, chip de poezie și de sfânt,

Și candelă arzând e gândul meu,
Mi-e rugăciune clipa care vine,
Să treci mereu, în vise, pe la mine
Și să rămâi în visul meu mereu...

Mi s-a făcut duminică și doare
Dorința mea de-a te lăsa să pleci,
Nu știi pe-aici când trec, când o să treci,
Sărutul tău i-o pată de culoare

Aș vrea să vii cum vine fiecare...

FEMEIE

Femeie, prea frumoasă întrupare
Pe care Dumnezeu ne-a dat-o - n dar,
Ești cea mai minunată întâmplare
De care uneori n-avem habar.

În trupul tău atâtea taine sunt
Și-atâtea vise-ți mor fără să știm,
Femeie, cel mai sfânt cuvânt
Pe care ne prefacem că-l iubim.

În noapte stai și ne veghezi ades
Când suferințe uneori ne-apasă,
Noi niciodată nu te-am înțeles
Și te lăsăm ades uitată-n casă.

Femeie, prea frumoasă întrupare
Poți îndura atâtea suferinți,
Și totuși ne găsești mereu iertare,
Și noi promitem că vom fi cumiți...

Mereu plângând, mereu nemuritoare.

MĂRUL BUNICILOR

Ți-au căzut, în iubire, albe florile lui
Și sub el ți-ai lăsat lumea ta de-o vară,
Niciodată, sub măr, n-avea cum să te doară,
Lumea toată-ncăpea în ochii căprui.

Tu citeai și iubiri te-ncercau la-nceput,
Erau flori peste tot și la tine în vise,
Mai târziu, sub priviri, măru - acela rodise,
Mai târziu și în trup mere coapte-au crescut.

Azi îi strigi pe bunici și îi cauți prin curte,
Ei sunt cei ce-ți lipsesc, ei sunt cei ce nu-i ai,
Sub cuvântul curat îți e dor să mai stai,
Să-i ascuți ți-ai dori și ai vrea să te-asculte.

Ei s-au dus, au plecat într-o lume mai bună,
Tu te-ntorci repetat către propriul destin,
Mărul iar înflorește, măru-ți este străin,
Deși-n suflet mai porți sfântă albă cunună.

Să te-ntorci și s-ascuți ce vrea mărul să-ți spună.

IARNA NOASTRĂ

Iarnă, frig și dor va fi,
Vor cădea zăpezi în vise,
Peste pleoapele deschise
Îngerii vor rătăci...

Tu vei fi colind cuminte,
Eu voi fi colindător
Care-mnebunit de dor,
Te va așeza-n cuvinte.

Eu lumina din măr copt,
Tu lumina din fereastră,
Pata de cerneală - albastră
Adunată-n versul opt.

Iarnă, frig și dor de tine,
De-o iubire ca-n poveste,
Cum n-a fost și nu mai este,
Cu îmbrățișări divine.

Orele ne sunt puține...

ÎNSINGURAT

Însingurat și greu apasă ceasul
Și foc se stinge-n vatra dintre nopți,
Zadarnic bați în zăvorâte porți,
S-a sinucis în sentimente glasul.

E tot mai rău,e tot mai frig aici,
Și pașii tăi departe se îndreaptă,
Pe mine întristarea mă așteaptă,
Pe tine noi iubiri să le dedici...

Am început să mă urăsc în șoaptă,
Cenușa mea în ceruri s-o ridici.

ÎNTÂLNIRE

Treceam spre seară ținându-ne de mână
Printr-un oraș în care
Primăvara încerca să se nască,
Pașii tăi sufereau de pavajele strâmbe,
Eu sufeream de ne-ngrijirea vechilor clădiri,
Dar ne plimbam fericiți
Ca acum o sută de ani în urmă
Când un singur sărut
Putea începe sau sfârși un război
Eram fericiți, eram noi...

Orașul răspândea o lumină difuză,
Pe buzele tale înmugurea zâmbetul,
Uneori teamă mi-era să nu ți-l strivesc
Cu vreo atingere nepotrivită sau gest.

Treceam spre seară ținându-ne de mână,
Primăvara încerca să se nască,
Din când în când ne opream,
Se terminau străzile și era târziu,
Am plecat cum era firesc, înapoi...

Nu știu dacă orașul acum mai trăiește,
Suferea oricum fără noi.

ÎNTOARCERE

O să-ți cânt despre păsări
Când va fi să pleci de la mine
În lumea ta plină de griji
Și de stările ne iubirii,
Spre a te întoarce mereu.

Voi ucide lacrima din ochiul tău
Și nesurâsul din surâs...
Căci mi-e greu să te știu ploaie,
Tu, care soare porți în priviri,
Iarnă mi-e greu să te știu,
Tu, care porți în trup primăvară,
Greu îmi e să te știu dezgolire,
Tu, care vară porți în vis.

O să-ți scriu despre ele,
Despre zborul lor atât de frumos,
Să te poți întoarce la mine..

NE-NŢELEASĂ IUBIRE

Peste ochi de înger,ninge a iubire,
Nimeni n-o să creadă că sunt ochii tăi,
Oamenii sunt oameni,oamenii sunt răi,
Răutatea totuși o avem în fire...

Troieni-va toată calea către tine,
Nimeni n-o să creadă unde locuiești,
Oamenii vor spune tragice povești
Pentru a mă-ntoarce, pentru a mă ține.

Peste ochi de înger, arunca-vor noapte,
Să nu se mai știe, să nu se mai vrea,
Vor să mi te smulgă,vor să mi te ia
Din surâs,din tandre sărutări de șoapte.

Peste ochi de înger, ochii mei vor sta...

ÎNTR-O ZI

Cântau păsări la margini de suflet și sat,
Am plecat într-o lume atât de străină,
M-aștepta o fiară, m-aștepta o jivină
Să m-arunce-n ne iubire, în păcat.

N-am privit înapoi, nu am vrut să privesc,
Lunecam în tumultul unei vieți neștiute,
Dumnezeu m-a privit și a vrut să m-asculte,
Dumnezeu m-a-ndemnat și mai mult să iubesc.

Era drum și în mine un alt drum se năștea,
Peste pietre trecea trupul meu, carne crudă,
Am tăcut căci n-a fost cineva să m-audă,
Dar plecasem cu versul ce în mine zăcea.

Într-o zi n-am putut să mai tac și-a-nflorit
În cuvinte iubirea și ura și teama,
Prea târziu pentru tata, prea târziu pentru mama,
Prea târziu pentru cei ce atât m-au iubit.

Cântecul în păsări a adormit...

IREPETABILĂ

De prea multă ploaie,
De fulgerul care era,
Copacul m-a întrebat disperat:
– Spune-mi, mă mai iubești, da?
Și nu știam ce se va întâmpla.
Și-atunci, un fulger profund
Lumina în două o despica
Din trupul copacului rotund.
Și n-am apucat să-i răspund
Căci mult prea târziu era.
De-atunci, de-acest răspuns
Nu mă ascund
Și grăbit răspund: da, da, da!
Până altă, știu eu, ce nenorocire
S-ar putea repeta.

De prea multă ploaie
În mine încă ploua.
Și-atunci copacii și oamenii
Și păsările și caii
Și tot ce-nseamnă a fi,
Fără să mă mai întrebe,
Le răspund da, da, da.
Ca nu cumva
Singura mea și tristă-ntâmplare
Să se mai poată-ntâmpla.

IUBIRE PROFUNDĂ

E seară cu greieri...
Iar eu ascult șoaptele ierbii
Ce-mi râde și cântă cu versuri
Nemaiauzite vreodată.
Mă întind în iarbă și în seară mă-ntind,
Miroase a-nceput de iubire în fân,
Sunt flori care mor, sunt flori ce rămân,
În mine și-n iarbă iubiri se aprind.

Înserarea îmi place, o poveste ești tu,
Și mi-e dor și mi-e sete de iubire profundă,
Se-aude suspin, palmele tale-au ajuns
La mine în suflet să se ascundă.

Îmi e dor și mi-e sete de iubire profundă...

NUC ÎNVERZIT

Mi-e dor de nucul înverzit
Ce stă și acum țeapăn în fața copilăriei
Și-mi șoptește cuvinte în păr...
Iar eu râd și alerg pe ulița din spatele casei
Ca pe spinarea ta, Doamne,
Și urlă în mine fericirea,
Și cântă bucuria nașterii mele.

Mama mă strigă cu glas de iubire
Dar eu nu o aud pe ea,
Aud cerul cum se răstoarnă în mine
Cu ploii calde de vară,
Aud căruța Sfântului Petru...

Iar eu alerg, mamă, nu te aud...

LUMINĂ

Lin rățăcea lumina-n chipul tău,
Așa erai și îmi păreai un vis,
Un fel de înger printre noi închis,
Rătăcitoare printre tot ce-i rău...

Erai un fel de pasăre plutind,
Iar zborul tău n-a sângerat vreodată,
Gingaș surâs de floare-nrourată,
Hoinar plecase gândul rătăcind...

Iar tu erai atâta de frumoasă,
Nimic din jur nu te-ar fi egalat,
Erai ființă fără de păcat,
Ascunsă-n forma cea mai luminoasă.

MIRARE

Copacul îmi stârnește mirarea
Așa cum ploaia mă face să tac
Să scriu, să tac...
Iată stările mele de fericire,
Adevăratele căderi întru înălțare,
Adevăratele înălțări întru cădere,
Din care am fost salvat mereu
Doar de cuvânt,
Cuvântul, unealta lui Dumnezeu.

Mirare-mi stârnește și nemirarea,
Nescrierea și netăcerea din mine,
Toate aceste stări
M-au întors către Eu,
M-au întors către Tu,
Către ființe ce nu mai sunt acu'.

Mirare îmi este Da sau Nu...

MISTER

Undeva între două coline
Susură și acum copilăria mea,
Plânge și curge tremurând
În întunericul trestiilor,
În luminișul de papură
Ce-mi înfioară și astăzi trupul,
Curgerea sângelui mi-o înfioară.

Mă așez uneori între ele,
În tainicul lor dialog
Și fur de acolo cuvinte,
Le scald în roua sufletului meu
Și le așez mai târziu în carte,
În lumina ei verticală le așez,
Pentru lumina altor ochi.

Trupul meu punte mi-l fac,
Simt cum plutesc peste florile câmpului,
Între cele două coline,
Între apă și cer,
Ca și cum moartea aș fi învins-o,
Și viața aș fi învins-o,
Și ar fi curs din mine sânge și fier.

Cele două coline, tainicul meu mister...

ÎNSETARE

Peste pietre sărutul luminii se lasă,
În curând va trece izvorul pe-aici,
În curând, din sete, însetări o să iasă,
În curând potoli-vor gurile mici.

În sărut mor copaci de o arșiță tristă,
Vor veni mângâieri să ne spună ceva,
Să ne țină de mână, ploaia încă insistă,
Să ne cadă potop spre a nu ne durea...

Vara-ntreagă se urcă, secetoasă-n iubire,
În cuvânt mi se urcă, până sus, în privire.

FUGA DE MINE

Spre a nu mă-ntâlni cu mine
Voi trece pe partea cealaltă a străzii,
Mă voi opri în dreptul copacilor,
Din când în când,
Să nu mă văd...
Voi dezbrăca din mine umbra,
Din tălpi urma o voi dezbrăca,
Să nu rămână nimic din mine
Pe cealaltă parte a străzii
Pe unde voi circula.
Din când în când,
Mă voi ascunde-n mulțime,
În zadar să mă caut, pe mine,
Să nu mă întâlnesc niciodată.
Mi-ar fi, oricum, prea rușine,
Cuvântul s-ar cutremura,
Dacă m-aș întâlni pe mine
În fața mea.

Voi trece pe partea cealaltă a străzii,
Pe mine spre a nu mă vedea...

O ALTFEL DE MOARTE

Eu n-am să mor,
Ceva mult mai rău se va întâmpla,
Va muri din mine cuvântul,
Va putrezi ca și cum
Nimeni nu-l va striga
Și mai rău decât atât,
Înainte să moară se va întrista,
Căci nu va găsi adăpost
Și uneori de frig va-ngheța,
Căci nu va găsi adăpost
Și viscolul îl va sufoca,
Și-n cele din urmă cuvântul
Va spune pieirii: Da!...

Eu n-am să mor,
Mai mult decât atât se va întâmpla,
Trupul meu de cuvânt va divorța
Și la fel ca la nașterea mea
Voi spune: Da!...

(NE)MIRARE

Rouă va înflori în ochii mei
Plecați în altă lume
Unde te voi aștepta
În brațe cu un copac înflorit.
Acolo voi scrie cuvinte frumoase
Cu degetul pe obrazul cerului,
Iar ele vor picura albastrul,
De iubire vor picura,
De-acolo de sus,
Ca o ploaie tămăduitoare de răni,
Ca o altă mirare...

Un copil mi se va plimba prin somn,
Pe sub pleoapele mele se va plimba,
Iar eu voi tresări, din când în când,
De teama ca nu cumva
Să-mi cadă mersul lui de pe retină.

Un copil,
Ființă fără vreo vină...

ÎNFLORIRI

Sânii tăi din nou au înflorit,
Trupul ți se face primăvară,
Nu mai ești trecut, nu mai ești nici seară,
Doar femeie, gata de iubit...

Mâna ta aproape a-nfrunzit,
Pasul tău începe să nu doară,
Ești cuvânt și pasăre ușoară,
Somnul din copilul adormit.

În sărut ți-au înflorit bujorii
Adorați de tine-atât de mult,
Fiindcă ești și fiindcă te ascult
Dragostea mi-a înflorit fiorii.

Spre a ne iubi, vom rătăci,
Unde doar pădurea ne va ști.

NEMOARTE

Poetului Grigore Vieru

A murit poetul cel pe care odată
L-am văzut cum trece blând prin fața mea,
Își iubea pământul, țara își iubea,
L-a durut Moldova, astăzi dezbinată.

A murit poetul ce-n copilărie
Îl citeam în taină lângă lumânare,
Avea chip de înger, avea chip de soare,
Și-a dorit mereu altă Românie.

A murit poetul cel în care Prutul
Se oprea adesea, spre a ne uni,
Moartea însă, totuși n-ar putea opri
Din poet iubirea, din poet sărutul.

A murit poetul care-a scris de moarte
Ca de-o împăcare, ca despre alint,
A urât minciuna și pe cei ce mint
Și-a lăsat în urmă minunată carte.

A murit poetul, ce-ar mai fi de spus?
Dinspre Catedrale clopotele cântă
Cartea sa de scrieri într-o limbă sfântă,
Este semn că steaua încă n-a apus...

A murit poetul, să-l lăsăm în pace,
Să își odihnească brațul obosit,
A murit poetul, însă ca-ntr-un mit,
Doar pentru o clipă și se va întoarce.

PĂRERE

Spre seară mi-am pierdut iubita,
Era un fel de catifea
Dintr-o atingere de frunză,
Așa era iubita mea.

A revenit după o clipă,
M-a sărutat precum apusul,
Apoi o zbatere de-aripă
Mi-a stins pe buze-ntreg surâsul.

Nu-mi spune, căci m-.apucă plânsul...

ORBIRE

Ar fi trebuit orbire să fie,
Invizibili spre a ne fi mai ușor,
Ar fi trebuit să întârzie,
Să ajungă la noi al sărutului dor.

Zbor de-am fi fost
Ne-ar fi fost mai ușor,
Vântul ne-ar fi dus mai aproape de clipă,
Eu-o parte de zbor,
Tu-argintie întinsă aripă,
Privirea n-ar mai fi făcut atâta risipă.

Orbire să se-ntâmplesse, ar fi trebuit,
Pentru cei ce atât de mult ne-au privit.

PREA SEARĂ

Te-am ținut în brațe, pasăre ușoară,
Pasărea tăcerii, rană surâzând,
Tu erai cu gândul înspre primăvară,
Mie iarna toată îmi stătea în gând.

Ți-am cuprins genunchii cu sărutul care
Încălzește iarna sufletele dragi,
Din sărutul nostru s-a născut mirare,
În sărutul tău, înviase fragi.

Eu ți-am stat pe umăr, m-ai primit în tine,
M-atingeai cu mâna cum atingi un sfânt,
Aș fi vrut iubire și să-ți fie bine,
Aș fi vrut să urlu, aș fi vrut să cânt...

Te-am purtat în brațe, pasăre ușoară,
Însă ai zburat, era mult prea seară...

NU ȘTIU

Aș fi vrut să treci prin iubire
Ca printr-un inel înflorit,
Să te apuci de iubit,
Statornică și încântătoare fire,
Să te întinzi pe un pat aș fi vrut
De salcâm înflorind al iubirii altar,
Tu, femeie plină de har,
Cu chip zâmbitor și tăcut,
Nu cunosc răsărit, nu cunosc nici apus,
Pentru mine vara e un fel de tăcere...
Toată lumea mă-ntreabă, toată lumea îmi cere
O fărâmă din gândul foarte bine ascuns...

Nu știu eu de mai sunt, nu știu tu de te-ai dus...

IREVERSIBIL

În păsări mi s-a stins lumina,
În cuibul lor toamnă se-așează,
În iarbă-mi moare rădăcina,
În sunet zgomotul cedează.

Ireversibil mie-mi pleacă
Din poezie câte-o doamnă,
În locul lor ceva îmi seacă,
În locul lor se face toamnă.

NU VIN ACASĂ

Nu vin acasă, mamă, nu mai vin,
Și păsările mor de zboruri grele,
Și apele-obosesc să curgă-n ele,
Mi-e rece, mamă, și mă simt străin.

O boală îmi tot dă mereu târcoale
Și scriu din ce în ce tot mai puțin,
Nu pot să vin acasă, nu mai vin,
Deși aici secundele mi-s goale,

Prin trup și azi cireși îmi înfloresc
Pe care i-am lăsat demult cu tine,
Știi, mamă, nu mă simt prea bine,
În sânge buruieni îmi năpădesc.

Pe la biserici trec din când în când,
Printre icoane, mamă, te zăresc,
Ești tristă și eu trist zâmbesc
Apoi te-așezi cu mine-n rând.

Nu vin acasă, mamă, n-are rost
Nu știu să mă mai rog, nici să țin post...

PENITENȚA CUVÂNTULUI

Mă-nchid în ochii nopții
Și trag după mine
Cortina tristă a zilei,
M-așez în liniștea frunzei
Și făuresc cel mai frumos vis
Din care am să te trezesc în zori,
Fată nebună...
Așa cum tu îmi atingi secundele
Și mi le transformi
În sferice trăiri
Aproape perfecte.

Mă-nchid în noaptea ochilor tăi,
În noaptea ta,
În noaptea trupului tău,
Spre a făuri de acolo
Răsăritul cel mult visat,
Icoana cuvântului
Pe care am putea-o privi,
Dezgoliți dimineața pe stânci.

Mă-nchid în toate acestea,
Fiindcă doar închis
Pot făuri uimirea.

IUBIRE TÂRZIE

Sălbatec cal îmi e sufletul azi,
Alergare îmi e
Noul meu mod de viață,
Mănânc vânt
Și sfârtec în copite cuvânt,
Alerg cu soarele-n față...

Cal sălbatec mușcă sufletul meu,
Rupe margini,
Vrea să iasă din mine,
Oricum cal e mai mult Dumnezeu,
Cal înseamnă păcate puține...

De o forță imensă
Sunt purtat pe câmpii,
Rup sub mine pământul
Precum carnea rozie,
Către tine alerg, te întâmpin să vii,
Suflet drag, iubire târzie...

STARE DE RĂU

Eu nu voi spune nimic,
Altcineva va vorbi în locul meu
Cu fulger, cu tunet,
Cu greul cel greu
De care uneori se teme
Nașterea cuvântului în sine,
Răul se va cufunda în starea de bine
Și eu tot nu voi spune nimic.
Voi împleti albastrul cerului
Cu lumina ta,
Apoi îndelung voi tăcea.

Chiar și atunci când
Însângerarea va însângera
Nu vă voi spune nimic,
Mă voi certa cu părerea de rău,
Cu lacrimile ei mă voi certa
Și adânc și profund voi tăcea.

Ceilalți, nu vă faceți griji,
Va vorbi din mine, cu voi, cineva.

PROMISIUNI

Îți voi aduce înapoi păsările,
Primăvara ți-o voi înturna în suflet
Și cântec de greier îți voi așeza în somn
Ca să te poți mira din nou,
Femeie frumoasă rănită de timp.

Voi coborî albastrul cerului
Peste coapsele tale
Nemaiafinse demult de iubire.

Îți voi scrie versuri pe margini de gând
Doar pentru un singur surâs,
Mirarea ți-o voi așeza în privire,
Căci ești mai frumoasă
Când tu însăși mirare...
Și-n pat de bujori albi și roșii
Îți voi așeza trupul ostenit de așteptare.

Cu respirația mea te voi atinge ,
Cu privirea uneori,
Spre a nu-ți tulbura liniștea,
Spre a nu-ți curma fericirea.

Îți voi aduce înapoi păsările
Spre a se cuibări în palmele tale mici
Din care a murit demult alintul.

PENTRU MAI TÂRZIU

Păsări se vor naște din poemele mele,
Zborul lor va picura sânge,
Lacrimă de lumină va picura
Și neodihna aripii
Mă va cutremura.

Din mine se va desprinde un bătrân
Și eu voi rămâne doar un contur
Nelocuit de nimeni...

Un cerc voi fi,
Pe care copiii îl vor da de-a dura
Până când cercul se va toci.

Păsările, în ochiul serii, se vor cuibări.

POVESTE DE SEARĂ

Cai albi îmi tropotesc prin vise...
Îmi vine să-i încălesc și să fug la tine,
Să te iau cu mine, iubito,
Să te port prin albastrul serilor,
Prin povești întrupate de gândul meu.
Ne vom ține de coamele vântului
Și vom alerga peste roua câmpiilor,
Spre tainica noastră iubire.

Vom face popas din când în când,
Le vom șopti cailor, în urechi, poeme,
Vor sfârâma cu copitele lor pământul
Și mai iute vor alerga până când în zori
Vom atinge cu palmele noastre răsăritul,
Până când valuri se vor sparge
De piepturile noastre obosite.

Cai albi îmi tropotesc prin vise,
Iar eu mă pregătesc să plec, iubito...

PLOUĂ

Plouă și te țin de mână
Ca pe-un cântec, ca pe-o rouă,
Trupul mi se frânge-n două,
Vrea să plece, să rămână...

Plouă cald și-adânc în mine,
Păsări mi se-ascund sub pleoape,
Un potop în mine-ncape,
Ție vreau să-ți fie bine.

Plouă, ți se surpă trupul
În iubire, în sărut,
Ploaia-n iarbă o ascult,
Cerul gata-i să se rupă.

Gândul nu mă mai ascultă...

ÎNMUGURIRE

A înmugurit lumina pe chipul tău
Mai frumos decât primăvara,
Luna mai îmi sunt buzele tale
Și respirația ta, e respirația serilor
Ascunse în parfumul ramului înflorit.

Ochiul tău așteaptă cuminte
Visul unei iubiri
Nemaiîntâlnite vreodată.
Va muri din palmă
Durerea mai veche a spinului
Și bucuria mângâierii
Se va ascunde în ele.

Vor înmuguri sânii tăi
De culoarea florilor de măr
Și zbaterea dragostei
Se va ascunde în ei
Ca-ntr-un sălaș
Zăvorât cu fire crude de iarbă.

Lacrima neplânsă va înmuguri...

TRECERE

Anotimpul mi-a furat
Greierii din noapte,
Neliniști port în somn de-atunci,
Somnul însuși mi l-a furat
Din iarba liniștii mele,
Parfumul florilor de câmp
Mi l-a cosit din vis...
A ucis tot ce mai era de ucis.

Și-acum stau la fereastră,
Și privesc ploaia care
Sufoca-va a verii ultimă suflare.

NUMAI TU

Se întorc iar zăpezi, să se culce în gând,
Aș fi vrut, pentru noi, primăvară să vină,
Aș fi vrut sărutarea mult mai mult să ne țină,
Trupul tău l-aș fi vrut de iubire flămând.
Răstignită-n sărut aș fi vrut să te-așez,
Minunată femeie, despre care azi scriu,
Aș fi vrut să fiu eu, aș fi vrut să fiu viu,
Început aș fi vrut și să nu încetez...
Coborâse-nserări peste ochi îngerești,
M-am ascuns în tăcerea cuvântului tău,
Să-mi fie mai bine, să-mi treacă de rău.
N-o să știu cine sunt, n-o să știu cine ești.

Numai tu ai putea primăveri să trezești...

RĂTĂCIRE

Rătăceam oricum aiurea
Între Tu și Eu,
Dacă n-ar fi fost pădurea
Mi-ar fi fost mai greu.

Cerului i-am smuls din stele
Și le-am strâns în pumnul meu,
Dacă nu ar fi murirea,
La toți ne-ar fi fost mai greu.

Pe sub pleoape încă grele
Se așează Dumnezeu
Să alunge gânduri rele,
Altfel, aș fi fost ateu...

VALSÂND

Treceau pe lângă noi copacii
Într-un dans rotund,
Ca un amestec de coapse albe
Și de brațe subțiri,
De dorințe fierbinți
Și tăceri de fecioară.

Treceau copacii și se înclinau
După fiecare sărut al vântului,
Iar noi dansam un ultim vals
Al nunții noastre sfârșite.

Pe lângă noi mai trecea
Toamna unui cuvânt,
Rostit acum atât de frumos
Și atât de lăuntric.

UN SEMN

Te grăbești să bei nebunia vinului
Din palmele mele,
Sfielnică fecioară a versului meu,
Cea pentru care înviu și ucid
Tot atâtea sfinte cuvinte.

Pe sub noaptea din părul tău
O altă noapte trece
Și eu pătrund pe furiș
În oftatul trupului,
Ca într-o nouă rugă
În care doar pe tine te cer.

Ce semn să-ți las în orbire
Să mă poți găsi mai ușor
Dormind în poalele toamnei?

VARA TA

Zboară înalt pescărușii și țipă,
Tu te strecoari pe sub țipătul lor,
Tu, care erai mai întâi aripă,
Tu, care devenisei aproape zbor.

Cântă marea în părul tău însoțit,
E un cântec mai vechi, dar frumos,
De dragoste cântă și de iubit,
Vântul alintă chipul tău luminos.

Porți vara în trup, zăvorâtă cu iarbă,
Miroase a flori și-a cântec de mare,
Valul ei stă să rupă, valul ei stă să fiarbă,
Cum iubirea se zbate în fiecare.

Cerul tău însoțit are o altă culoare...

RUGĂ

Sufletul mi s-a închis în rugă,
Doamne, rău mă doare brațul drept,
A-nfrunzit o cruce-n al meu piept,
Îmi sunt mie credincioasă slugă.

Sunt o umbră, repetată fugă,
Să-nflorească ruga mea aștept,
Doamne, rău mă doare brațul drept,
Fulger ar putea să mă ajungă.

Repetare sunt și mă repet,
Uneori păcatului-sunt slugă,
Ce e rău din carnea mea alungă
Să nu moară crucea mea din piept.

Sufletul mi s-a închis în rugă,

Să-nflorească ruga mea, aștept...

TOAMNEI

Îți voi aduce acasă ploile
Și frunze îți voi răvăși prin păr,
Toamnă, fată nebună,
Voi culege fructe și brumă
Din ochii tăi plânși
Și le voi ascunde în cămară,
Așa cum cerneala o ascund
În spatele scrisului.
Știu că și ție îți e greu
Să vezi păsări plecând,
Să ascuți îndepărtatul lor țipăt,
Al neîntoarcerii uneori.

Îți voi aduce acasă vântul,
Ce cântă în poala pădurii
Și cerul curat ca lacrima mamei,
Toate acestea în dar ți le-aduc,
Spre a nu mai pleca din poeme.

UN FEL DE POVESTE

Întâi m-am întâlnit cu ochii tăi
Ce nimeni nu-i purtase niciodată,
Ochi ce erau și nu erau de fată,
Ochi ce purtau blândețe în văpăi.

Lumina mea s-a luminat deodată
Și trupul mi s-a frânt cu un cuvânt,
Când chipul ce-mi părea a fi de sfânt,
Chiar mi-a surâs cu înflorirea toată.

Era un timp când frunze mor aiurea,
Erau gutui ce s-au aprins de dor,
Am recitat cu glas rătăcitor
Si-n mine a înnebunit pădurea.

Apoi n-am vrut să plec, n-am vrut să dor...

RAI RĂTĂCIT

Mă dor și acum tălpile
De dezgolirea miriștilor,
De fuga mea de-acasă
Din frumoasa-mi copilărie.

De coaja cireșilor și-a merilor
Palmele mă dor și acum,
De prea greuul zilelor de vară,
De cântecul înserat al greierilor
Îmi cântă și acum sufletul,
De cântecul lacului
Îmi este mie dor.

Ochii mă dor uneori
De înflorirea de-atunci,
De înaltul cerului
Ce-mi părea cu mult mai înalt.

Tălpile gândului mă dor
Și tăcerea mamei
Care nu mai vrea să mă certe.

Copilărie, rai rătăcit...

RETORICI

Într-o zi câmpul s-a întors spre sine
Întrebându-se:
De ce sunt eu atât de întins?
De ce sunt plat?...
De ce îmi aleargă în spinare ființe?
De ce pentru mine alții își pun dorințe?

Doar ploile mă spală pe mine
Și când sunt în zăpadă
Vin unii să mă admire, să mă vadă.
De ce trebuie să port în pântec atâta frig?
Pe mine cine mă strigă, eu pe cine să strig?

Mă dor holdele tăiate pe furiș,
Uneori am nevoie de un acoperiș,
Uneori simt durerea picioarelor goale
Când trec oboseite peste întinsele-mi șale,
Uneori păsări în mine ațipesc,
Uneori cu noaptea în brațe mă tăvălesc...

Într-o zi câmpul, după ce adormi,
S-a întors spre sine, dar nu s-a mai putut găsi...

SEARĂ

Voi alunga noaptea
Din sufletul tău
Ca un copac înflorit
Și trupul ți-l voi așeza
În mijlocul ierbii.
În colțul gurii,
Va zâmbi liliacul
Din curtea bunicii mele
Și ne va chema
Să ne sărute pe frunte,
Să fim mai senini.
Bunicul ne va spăla
Pe picioare cu rouă,
Spre a nu mai murdări
Cărările către Dumnezeu.
Spre seară, vor trece
Sfinții desculți
Pe la noi prin poartă,
În cămășile lor de lumină.

Ne vom întoarce în prag de rouă.

ȘTIU

Știu că vor înflori ochii tăi
Mai spre primăvară,
Când cireșii zâmbesc a lumină,
Știu că din muguri se vor desface ei
Și că vei fi grădină.

Știu că din lacrimi
Vor încolți ghiociei,
Durere tămăduită în alb,
Pașii mei vor fi tot mai grei,
Sufletul în rouă ți-l scald.

Știu că va fi altă zi,
Ceasul turnului
Ne va ajunge din urmă,
Vom alerga printre pomi și culori,
Până alergarea se curmă...

Voi cresta dimineața cu scrisul meu,
Să curgă din ea răsărit.

VOI AȘTEPTA

Am așezat sărut în liniștea ierbii
Și te aștept să vii,
Să treci prin el ca o mireasă,
Prin roua înserării să treci,
N-o să te mai las niciodată să pleci.

Trupul tău se va contopi cu clipa,
Cu arderea se va contopi
Și cu obrazul lunii,
Cu livada abia înflorită
În caldele nopți ale primăverii.

Din când în când,
Ți se vor aprinde stele
În palmele tale, de forma iubirii.
Iar eu voi aștepta să ți se facă lumină în trup,
Să nu te rănesc și mai mult.

Aștept, iubesc și ascult...

POETUL DIN SOLDAT

Îl sufoca trupul, îi era prea îngust,
Însetat era de setea soldatului
Și-atunci din trupul robust
A ieșit afară și-a plecat hai – hui.
Avea păr mult mai lung, avea degete lungi,
Avea toamnă la el, avea iarnă-n cuvânt,
Nu puteai să-l oprești, nu puteai să-l ajungi,
Uneori în priviri îi murea câte-un sfânt.
Se temea pentru păsări și pentru copaci,
Să nu-i moară aripa într-un zbor oarecare,
Uneori nu puteai nici cu el să-l împaci,
Răsărit se-ntâmpla lăuntric, înserare...

Nu s-a-ntors niciodată, înapoi, în soldat,
Între timp soldatul foarte tare slăbise,
Îi plecase poetul, tot ce-avea mai curat,
Și-atunci, de tristețe, soldatul murise.

Între timp și poetul foarte îmbătrânise...

TOT CE VREAU

Vreau să fiu uneori tăcerea ta,
Să mă ascund dincolo de surâs,
Dincolo de cuvânt
Și de ochii tăi de sfânt,
Acolo să pot înnopta...

Vreau să-ți aduc miresme de tei
Să le aștern în insomniile tale,
Să nu te doară durerea
De carne și sânge,
De suflet ce plânge...

Îngenuncherea vreau să nu te doară
Și să-mi fii rugăciune ușoară...

SPRE PRIMĂVARĂ

Îmi e târziu și-mi este dor de tine,
De-atâta dor colind păduri, zăpezi,
Aș vrea să fii aici, aș vrea să vezi,
Aș vrea să pot de mână a te ține.

În brațe te-aș purta spre primăvară,
Spre înflorire te-aș purta mereu,
Adânc mă rog să vii lui Dumnezeu,
Îngenunchează și zăpezile spre seară.

Văd chipul tău în lumânări de ceară,
În ochiul meu se face tot mai greu.

STĂPÂNA MEA

Mă cunosc cu ploaia
De foarte multă vreme,
De când copil fiind
Mă lua de mână și mă plimba
Prin iarba udă,
Până când picioarele mele
Semănau cu cele ale unui sfânt,
Până când lumina curgea din ele
Și se prelingea pe pământ,
Ploaia, frumosul meu descânt.

Mă cunosc cu ploaia,
Era ca o soră mai mare
Care îmi alinta
Fruntea și părul,
Care îmi alerga pe spinare
Caldă și plină de mirare,
Ploaia, frumoasă și răbdătoare.

Și astăzi o mai invit
Să se plimbe cu mine de mână,
Și eu sunt bătrân și ea e bătrână,
O ascult și mergem
Doar pe unde ea vrea,
Uneori chiar duminica,
Ploaia, frumoasa mea stăpână...

DESCULT PRINTRE CUVINTE

Pașii tăi au înflorit în rouă,
Eu m-ascund sublim în iarba-n care
Am închis Iubirea – albă floare,
Despicată de lumină-n două.

Tremură suav cuvântu'-n mine,
Sfântă clipa mi se-așează-n trup,
Mi te smulg din răsărit, te rup
Și te-așez în poezii la mine...

Aripa tăcerii lin coboară,
Eu, descult, te caut peste seară...

TE AȘTEPT

Țărmul pe care te aștept
E chiar în spatele îmbrățișării,
În puterea ta stă să-l găsești.
Mie caută-mi urmele pașilor
În nisipul aprins al verii,
Uneori vântul îl va plimba către tine.
Locul acesta e chiar aici
În trupul orei târzii,
În care eu iau forma clepsidrei
Și forma cântecului o iau,
Spre a-ți mai fura un surâs
Când ne vom întâlni.
Țărmul pe care te aștept
Are doar mare, plajă și vise,
Are soare și ploile calde
Și are cel mai frumos răsărit.

Țărmul pe care singur, uneori, am dormit.

NEPUTINȚELE TOAMNEI

E toamnă pe la noi pe-acasă,
Dealuri cu struguri se răstoarnă-n vis,
Eu într-o altă lume stau închis
Și din tăcere, zgomot stă să iasă.

Îți cânt în șoaptă și te chem la mine,
Beția unor versuri ce-au trecut,
Mai am atâta drum de străbătut,
Mai am atâta rău și-atâta bine.

E toamnă pe la noi pe-acasă,
Eu te-aș lua de mână să fugim
Într-o pădure despre care știm
Că ne-ar primi în brațe bucuroasă.

E toamnă sfântă, totuși dureroasă,
Și doar în ochi putem să ne privim...

S-AR PUTEA

Tresar și acum nedumerite câmpiile
Și azi mă strigă mama acasă,
Ecoul se-ntoarce cu fața spre mine,
Stau pădurile în cale să-mi iasă.

Din păsări cade moale cântarea,
Nu știi ce cărări să aleg către tine,
Frunzele se întorc în muguri,
Plecările îmi sunt tot mai puține.

Într-o seară luna o să-mi cadă din brațe,
Chiar în curte, în iarba tăvălită cândva,
Pe copiii uitați printre anii ce-au fost,
Într-o seară, să-i întâlnesc, s-ar putea...

Ei la mine să strige, eu la ei aș striga...

TEAMA DE NOI

Ne-am întâlnit în albastrul orei,
 În rotundul secundeii ne-am întâlnit,
 Între a stătea și a fi fugit
 Eu, Clepsidră, tu - cutia Pandorei;
 Eu știam îmbătrânirea cum a împietrit,
 Tu știai despre zodii și vise.
 Buzele tale în nesărut închise
 O pată de sânge au devenit.

Ne-am întâlnit când alții ar fi murit
 Decât să-și înfrângă propria teamă.
 Peste frunză călcase și copac a-nflorit
 Într-o iarnă pe care n-am băgat-o în seamă.

Mâna ta a atins ochiul meu neclintit
 De spaima iubirii, de teamă...

SPRE SEARĂ

Spre seară, îți voi aduce mere coapte
 În poalele gândului
 Și le voi așeza în lumina trupului tău,
 Așa cum poezia o așez
 În albul cărții.

Arama frunzelor ți-o voi prinde-n chenare,
 Zugrav al cântecului tău,
 Al formelor rotunde din iubire,
 Al atingerii înălțătoarelor stări,
 Al clipirii ochiului, din când în când...

Spre seară, mă voi cuibări lângă coapsele tale
 Ca lângă tulpina plopului,
 Înfipt înaintea visului meu
 Și voi murmura cuvinte de dragoste,
 Cântec sfânt voi murmura.

Spre seară, vei fi rugăciunea mea...

TRAGICĂ POVESTE

Spre seară lunecă, tremurând căprioare,
Către tainic izvor din coasta casei mele,
Setea lor mă bântuie uneori și mă doare,
Suflete mereu hăituite, mereu rebele...

Poartă-n ochi ades primăveri fremătânde,
Se hrănesc cu parfum de sălbatice flori,
Ființe zvelte și totuși plăpânde,
Foamea atâtor nemiloși vânători.

Mai tresar uneori pe când vântul străbate
Printre ramuri și frunze, printre vârfuri de ierbi,
Sălbatec aleargă și nu pot să se-adape,
Și tânjesc dup-a fi protejate de cerbi.

Uneori, dimineața, se întorc mai puține
Și alunecă sfânt peste roua curată,
Le miroase a pușcă și a țevi ce-au fost pline
Cu moarte și sânge, către ele-ndreptate.

Uneori, dimineața, se-ntorc mai puține,
Tragică poveste mă cuprinde deodată...

PRIMĂVERI

Vor veni primăveri să ne mângâie tâmple,
Să ne râdă în suflet vor veni de acum,
Noi pași-vom de mână pe-al iubirii drum
Și povești minunate ar putea să se-ntâmple.

Înflorirea va face elegant plecăciune,
Când vei trece pe-alei, tu fiind mai frumoasă,
Tu chiar ești înflorire, tu chiar ești luminoasă,
Zilnic ești preacurata mea rugăciune.

Iasomii vor cuprinde sărutările noastre,
Cântec dulce spre seară picura-va din cer,
Vor fi nopți încărcate de-atâta mister,
Diminețile vor fi cu mult mai albastre.

Vor veni primăveri și vor trece oricum,
Noi pași-vom de mână pe-al iubirii drum.

UN ALT FEL DE-A FI

Rătăcind, te aștept printre frunze și vise,
Printre stele, aievea, te aștept și te chem,
Mi se face iubire, de iubire mă tem,
Din trup mi se fac înfloriri interzise.

Nu e bine că pot să respir a cuvânt
Și - a foame de tine și-a lăsare de seară,
Îmbrățișarea, sărutul să nu ne mai doară...
Nu e bine să ne întâlnim pe pământ.

Câtă vreme tu ești primăvară mereu
Nu e bine să-ți scriu despre primăvară,
Câtă vreme-n privire tainic ești căprioară
Hăituită de ură, de tristețe, de greu.

Va veni o zi ce-ți va fi mai ușoară,
Când, în versuri, mireasă vei fi, mire eu,
Când, din trup, coborî-va cerb cu mândru trofeu,
Când, din ochi, coborî-va blânda ta căprioară.

VIN SĂ COLIND

Eu vin să te colind în noapte,
Cu sufletul îți bat în poartă,
Tu să m-aștepți cu mere coapte,
Tu să m-aștepți c-o altă soartă.

Mă dor genunchii de rugare.
De cale lungă, trupul plânge,
Tu dă-mi, cum dai la fiecare,
Amestec sfânt de vin și sânge.

Eu vin să te colind și ție
Atât îți cer, când bat în poartă,
Ca sufletul curat să-ți fie
Și mirosind a pâine coaptă.

VINA DE-A FI

Sunt vinovat că n-am ucis copacii
Ce fără voie mi-au crescut în vis,
Nici pasărea, nici răsăritul, macii
Ce fără milă m-au rugat și-am scris.

Sunt vinovat că nu alung cuvântul
Cel tandru, cel suav și-aproape sfânt,
Sunt vinovat că mă-nțeleg cu vântul
Și-n suflet sunt amestec de pământ.

De-asemeni, vinovat sunt de iubire
Cum vinovat sunt că respir,
Sunt vinovat că-mi ies ades din fire,
Că trag să rup al vieții șubred fir.

Sunt vinovat că nu mă-ntorc acasă
Și candela nu o aprind mereu,
Sunt vinovat că sunt și că îmi pasă
De rău, de ne iubire și de greu.

Sunt vinovat că m-am născut și-s eu...

ZACE CUVÂNTUL

Zace în mine cuvântul
Într-o profundă tăcere
Și-i cresc rădăcini și mă dor,
Ca și cum eu aș trece prin mine
Cu propriii bocanci,
Ca și cum m-aș autostrivi
Eu în venele mele,
Ca și cum nu aș mai încăpea în ele.
Zace în mine cuvântul
Și nu știu să-l mai scriu,
Să-l urlu nu pot și nu știu.

De așteptare, din trup
Au început să-mi crească copaci,
Bătrâni și scorțoși,
Fără nicio trebuință.

Am ucis frumosul, cu pietre...

DESPRE POEZIE

Genunchii tăi de floare ți-i sărut,
Femeie, minunata mea iubire,
Trup sfânt, ucis de-atâta dezgolire,
Povestea ta amarnic m-a durut.

Genunchii tăi în palme i-am cuprins
Cu forme ne-ntâlnite niciodată,
Cu mângâieri ce încă nu s-au stins,
Cu frăgezimea lor de încă fată.

Genunchii tăi ascunși în poezie
Să-i pot acolo uneori atinge,
În forma lor cea caldă și cea vie
De care frumusețea încă plânge.

Genunchii tăi de înfloriri și sânge...

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE	5
DORINȚĂ	9
FATĂ-ÎNSERARE	10
ALBASTRĂ-NSERARE	11
AVEAM TIMP	12
ALTĂ VARĂ.....	13
ATINGEREA TA	14
CUVÂNT SUAV.....	15
CEASURI GOALE.....	16
IARNĂ DE VIS	17
E MARTIE	18
GÂND.....	19
CÂNTARE.....	20
CAUT FORME.....	21
FIORII	22
CĂUTARE.....	23
CONVINGERE	24
ASEMĂNĂRI.....	25
DĂRUIRE	26
DOAR NOI.....	27
CAUT.....	28
DESFĂTARE	29
ZĂMISLIRE	30
DIN MINE.....	31
DEPĂRTARE	32
ÎNTÂIA OARĂ.....	33
CÂNTEC DE TOAMNĂ	34
DOR DE DEMULT	35
ALT DESTIN.....	36
A IUBIRE	37
IREPETABILĂ POVESTE	38
FEMEIE FRUMOASĂ.....	39
CHIP DE SFÂNT	40
GURA TA	41
ÎN IUBIRE.....	42
MĂ VA DUREA	43
ÎN TAINĂ.....	44

ÎMBOLNĂVIRE.....	45
IUBIRE	46
ÎNFLORI-VOR.....	47
AȘ FI VRUT.....	48
DUMINICA.....	49
FEMEIE.....	50
MĂRUL BUNICILOR	51
IARNA NOASTRĂ	52
ÎNSINGURAT	53
ÎNTÂLNIRE	54
ÎNTOARCERE	55
NE-NȚELEASĂ IUBIRE.....	56
ÎNTR-O ZI	57
IREPETABILĂ	58
IUBIRE PROFUNDĂ	59
NUC ÎNVERZIT	60
LUMINĂ	61
MIRARE.....	62
MISTER.....	63
ÎNSETARE.....	64
FUGA DE MINE.....	65
O ALTFEL DE MOARTE	66
(NE)MIRARE	67
ÎNFLORIRI	68
NEMOARTE	69
PĂREREA.....	70
ORBIRE.....	71
PREA SEARĂ	72
NU ȘTIU	73
IREVERSIBIL	74
NU VIN ACASĂ	75
PENITENȚA CUVÂNTULUI	76
IUBIRE TÂRZIE	77
STARE DE RĂU	78
PROMISIUNI.....	79
PENTRU MAI TÂRZIU.....	80
POVESTE DE SEARĂ.....	81

PLOUĂ	82
ÎNMUGURIRE.....	83
TRECERE.....	84
NUMAI TU	85
RĂTĂCIRE.....	86
VALSÂND	87
UN SEMN	88
VARA TA	89
RUGĂ.....	90
TOAMNEI.....	91
UN FEL DE POVESTE.....	92
RAI RĂTĂCIT	93
RETORICI.....	94
SEARĂ	95
ȘTIU.....	96
VOI AȘTEPTA	97
POETUL DIN SOLDAT	98
TOT CE VREAU	99
SPRE PRIMĂVARĂ.....	100
STĂPÂNA MEA.....	101
TE AȘTEPT.....	102
NEPUTINȚELE TOAMNEI.....	103
S-AR PUTEA.....	104
TEAMA DE NOI	105
SPRE SEARĂ	106
TRAGICĂ POVESTE	107
PRIMĂVERI	108
UN ALT FEL DE-A FI	109
VIN SĂ COLIND.....	110
VINA DE-A FI	111
ZACE CUVÂNTUL	112
DESPRE POEZIE.....	113

de același autor:

DIALOG ÎN CER - 1995
FRÂNTURI DE ZBOR - 1995
RAMURI DE DOR - 1997
POEME - 1999
LUMINA CUVÂNTULUI MEU - 1999
CASA CU SALCÂMI - 2002
ÎNGERUL MEU - 2003
DE DORUL TĂU - 2003
TURNUL TĂCERII - 2006
LA POALELE OCHILOR TĂI - 2006
ARIPI DE CENUȘĂ - 2008

